

РИЈЕЧ ПОТПРЕДСЈЕДНИКА ЦАНУ И ПРЕДСЈЕДНИКА
ОРГАНИЗАЦИОНОГ ОДБОРА СКУПА АКАДЕМИКА
ЧЕДА ВУКОВИЋА

Другарице и другови,

Дозволите да вас поздравим у име Црногорске академије наука и умјетности и да вам захвалим што сте се одазвали позиву организатора првог лингвистичког скупа посвећеног животу и дјелу знаменитог научника Радосава Бошковића. Вашим учешћем овај скуп ће имати, увјерен сам, запажену научну вриједност за наше дане и сјутрашњицу.

Значај овога научног скупа процјењиваће се у будућности, узимајући у обзир и скупове који ће услједити и на којима ће бити третирана шира лингвистичка тематика, наравно из области у којима се кретао Бошковић.

Желим вам успјешан рад.

РИЈЕЧ СВЕТОЗОРА ДОМАЗЕТОВИЋА,
ПРЕДСЈЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ
ДАНИЛОВГРАД

Поштоване другарице и другови,

Највеће задовољство и почаст причињава ми данас укавана прилика да вас, учеснике Првог лингвистичког скупа у спомен на професора Бошковића, у име Скупштине општине и друштвено-политичких организација и грађана Даниловграда и у своје лично име, најсрдачније поздравим и да вам пожелим успјешан рад и угодан боравак у нашем мјесту. Пријатна

ми је дужност да захвалим организаторима Црногорској академији наука и умјетности, Филолошком факултету у Београду, Наставничком факултету у Никшићу и нашем Музејско-документационом центру који је и непосредни домаћин Скупа, Организационом одбору и свим учесницима на показаној жељи и труду да се достојно и на одговарајући начин освијетле личност и дјело професора Бошковића.

Даниловград је поносан што из његове Орје Луке потиче човјек који је својим научним дјелом сврстао себе у ред најистакнутијих представника славистичке мисли код нас и што је своје прве кораке на путу књиге и сазнања учинио у даниловградској Гимназији и одатле се упутио у свијет науке.

О његовим достигнућима у науци нека кажу реферати које сте ви за ову прилику припремили, и будући реферати које ћете ви и многи други припремати и саопштавати.

Овом приликом ред је да се нешто каже и о Даниловграду у којем су своје прве животне кораке учинила још многа имена у области науке и стваралаштва. Насљеђе овога краја је изузетно велико јер људи који су овајје живјели, и живе, никада се нијесу мирили са постојећим стањем, већ су тежили напретку и пронициали у будућност. Зато свака етапа развоја има и своја историјска обиљежја.

Даниловград је један од првих плански подигнутих градова код нас. Урбанистички план града, по наређењу црногорског књаза Данила, урадио је 1869. године, Драгиша Милутиновић, син Симе Милутиновића — Сарајлије. На овом подручју имамо бројне културно-историјске споменике који свједоче о разним етапама развоја овог краја. То су: манастир Острог, саграђен у другој половини 17. вијека, археолошко налазиште на Градини из раног средњег вијека, манастир Ждребасник, Спужка тврђава из доба Турака, и многи други. Овајје је радила и прва пољопривредна школа у Црној Гори.

Године 1919. у Даниловграду је формирана прва партијска ћелија. Од тада па до данас овај крај даје свој пуни допринос социјалистичкој самоуправној изградњи југословенске заједнице. У току НОБ-а и револуције на бојиштима широм земље животе је дало преко 1200 људи. Са овог подручја поникло је 27 народних хероја и 295 носилаца „Партизанске споменице 1941“.

Општина Даниловград данас заузима простор од 501 км² са изузетно повољним географским положајем, богатством мермера, шума, обрадивих површина и чистих вола. На овом простору живи око 15000 становника са око 3500 запослених у друштвеном сектору.

Осмогодишњим образовањем обухваћена је цијелокупна популација, а услове за средње усмјерено образовање има око 500 ученика. По нивоу развијености Општина се налази на око

70% републичког просјека. Изузетно велика улагања у инфраструктурне објекте (путеви, водовод, електрична енергија), те бројне друштвене објекте, омогућавају изузетно повољне услове за живљење.

На овом подручју привредном активношћу баве се 22 организације.

Главне привредне гране су прерађивачка индустрија, пољопривреда и прехранбена индустрија, те шумарство и рударство. Привреда Општине је врло интегрисана са привредом Републике и земље. Са овог подручја извози се врло познати даниловградски мермер, а све су присутнији на тржишту производи „Радијатора“, „Шумарства“, „Црнагоракооп-а“, „Кошуте“ и др.

На крају, другарице и другови, дозволите ми да пожелим успјех овом научном скупу — првом у низу научних скупова у спомен на Радосава Бошковића.

Најзад, желим да се у Даниловграду пријатно осјећате и да одете од нас са жељом да нам се поново вратите.

РИЈЕЧ МОМЧИЛА ШАЛЕТИЋА, ДИРЕКТОРА МУЗЕЈСКО-ДОКУМЕНТАЦИОНОГ ЦЕНТРА ДАНИЛОВГРАД, НА ЗАТВАРАЊУ СКУПА

Поштовани учесници Првог научног скупа о дјелу проф. др Радосава Бошковића, наши драги гости,

Дозволите ми да вас, у име домаћина, Музејско-документационог центра Даниловград, и у име родног краја научника око чијег имена и дјела смо се окупили, на завршетку дводневног рада, срдечно поздравим и да вам захвалим на труду који сте вложили за успјех Скупа.

Вама није потребно говорити колики су част и понос нашега краја што из њега потиче Радосав Бошковић.

Не мање смо почашћени и вашим тако бројним учешћем на скупу и свесрдним залагањем да се што боље и што потпуније освијетле личност и дјело професора Радосава Бошковића.

Слободан сам да истакнем само неколика аспекта, који ово наше прво окупљање чине изузетно значајним:

— Прво: по саставу Организационог одбора учесника Скупа и ми смо очигледно пришли реализацији једног, може се рећи, значајног југословенског научног пројекта. Присуство научника из европских земаља потврђује да научни значај Бошковићевог дјела прелази југословенске границе и даје му истакнуто мјесто у савјестици.

— Друго: није тако честа појава да се једна мала средина каква је општина Даниловград, једна Академија наука и

два факултета нађу на зајденичком послу, какав смо ми сада обавили, па то побуђује наду да ће нам академици и факултетски наставници све чешће излазити изван својих сједишта и катедара и ширити своју културну и образовну дјелатност и на друге просторе.

— Треће: ми дубоко вјерујемо да ћете ви, заједно са организаторима, учинити све да ово буде само први у низу наших сусрета. Слушајући вас ова два дана, и ми који нијесмо лингвисти осјетили смо да има још доста да се каже о Бошковићу и његовом дјелу. Стога вјерујем да ћемо се у мају 1990. године опет окупити, да негујемо традицију коју смо овим скупом започели. Ми тиме на црногорском тлу дајемо прилог лингвистичкој науци, па то може бити инспирација да се и у другим срединама и у другим областима ради на сличан начин.

На крају, по нашем старом обичају, кад се гост испраћа из куће, домаћин му каже: Опрости, и не замјери што! Па и ја вама кажем: Опростите, и не замјерите што! Били смо онолико добри домаћини колико смо могли и умјели, и бићемо веома задовољни ако одавде понесете пријатно сјећање.

Хвала вам још једанпут и желим вам све најбоље.